

Uvijek su se ruski vojnici dovozili autima u dvorište te su kod nas spavali. Kad bi Rusi došli, moja majka bi se sakrila a moj djed i moja baka bi dočekali te Ruse. Tada sam imala 15 godina. I ja sam se morala skrivati. Rusi su bili pomalo ozloglašeni zbog toga što siluju žene. Nama se to Bogu hvala nije desilo, ali morali smo biti jako oprezni. Oni su u biti bili ljubazni. Moja majka je onda odlučila da ode u Austriju. Tamo smo imali daleke rođake, oni su, doduše imali samo jedan mali stan, tamo, dakle, nismo mogli ostati.

Na teretnjacima skriveni ispod cerade prešli smo češko-austrijsku granicu. Oni su bili jako smiješni, ti Rusi, mi smo im rekli: „Na granici se ne zaustavljati!” A oni su odgovorili: „Carinicima ćemo pokazati dugi nos!” Oni se nisi zaustavili na granici, nego su jednostavno prošli a u Beču Floridsdorf morali smo izaći. Mostovi su bili uništeni, samo Reichsbrücke nije bio srušen. Rusi su onda dalje vozili, uzduž Starog Dunava. Na ulici smo upoznali ljude koji su nas onda primili, na Starom Dunavu smo stanovali u vikendici. Moj otac još nije bio tu, bili smo, dakle, moja majka, moj brat i ja.

Moja majka, Theresia Klement, rođena je u mjestu Pohorželice, to je u Južnoj Moravskoj. Njezin otac bio je poljoprivrednik a moja majka bila je jedino dijete zbog čega je već u djetinjstvu morala pomagati. Kako što je bio običaj tada. Mi smo govorili njemački jeziki, zapravo smo bili Staroaustrijanci, jer je ranije ovo područje pripadalo Austriji. Ona, doduše nema visoko školsko obrazovanje, ali u svakom slučaju ima ljudsko obrazovanje. Znala je čitati i pisati, ali to je i bilo sve. Onda se vrlo rano udala, sa 19 godina. Moj otac bio je kapelnik. On je bio iz Cvrčovice, mjesto koje je 1 km udaljeno od Pohorželice. Ja sam se rodila 1930. a prije toga je imala još dva pobačaja. I ja sam bila jako nježna i krhka, ali sam to prebrodila.

1940., tada sam imala 10 godina, dobila sam onda još jednog brata. Moj brat umro je 1946. od difterije. Išao je jednu sedmicu u školu, tek se bio upisao u osnovnu školu u ulici Schüttaus i onda je izbila epidemija difterije. Mnogo je djece umrlo a i moj brat među njima. Moja majka bila je jako hrabra, bilo je to jako teško vrijeme. Moj otac vratio se 1946. iz zarobljeništva a ona je postala domarka u 3. Okrugu. Moji su se roditelji, međutim, onda razveli. Bila je i brakorazvodna parnica, samo moja majka nije pristala. Bili su rastavljeni, moj otac se iselio, ali nisu bili razvedeni. Takva je ona bila! Rekla je ne i izborila se. Moram reći da je to bio jako pametan šakovski potez: kada je moj otac umro, ona je dobila ogromnu penziju. Moja baka doživjela je 96 godina. Ona je živjela nekoliko mjeseci duže od moje majke. Moja baka uvijek je govorila: „moram paziti na svoju Resi.”

Moj majka imala je još jedno dijete jer je moja rodica imala vanbračno dijete. A i to je priča za sebe! Radila je u Salzburgu u nadbiskupiji i tamo se spetljala s jednim svećenikom. On je bio ni manje ni više nego doktor! Jedan visoki svećenik a s njim je imala dijete. A onda tu nije mogla ostati. Mi smo svakako imali malo mjesta a onda je došla i rodica sa djetetom. Moja majka ju je primila! Rodica se onda udala za drugog muškarca i živjela kod njega. Skrb je moja majka redovno plaćala za dijete a onda ga je podigla. On je bio toliko dugo kod nje dok se nije oženio.